

Sygn. akt: I C 623/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Prudniku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Izabela Kaplita
Protokolant:	starszy protokolant sądowy Anna Wojdyła

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2015 r. w Prudniku

sprawy z **powództwa I. S. (1)**,

przeciwko (...) S.A w W.

o zadośćuczynienie art.445 k.c. i odszkodowanie

I. zasądza od pozwanego (...) S.A w W. (KRS (...)) na rzecz powódki I. S. (2) (pesel (...)) kwotę 10.000,00zł (dziesięć tysięcy złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lipca 2012r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia;

II. w pozostałym zakresie powództwo o zadośćuczynienie oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) S.A w W. (KRS (...)) na rzecz powódki I. S. (2) (pesel (...)) kwotę 321,82zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 180,00 zł od dnia 16.07.2012r. do dnia zapłaty, od kwoty 141,82zł od dnia 30.10.2012r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów leczenia;

IV. zasądza od pozwanego (...) S.A w W. (KRS (...)) na rzecz powódki I. S. (2) (pesel (...)) kwotę 4.200,00zł (cztery tysiące dwieście złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lipca 2012r. do dnia zapłaty tytułem kosztów opieki;

V. zasądza od pozwanego (...) S.A w W. (KRS (...)) na rzecz powódki I. S. (2) (pesel (...)) kwotę 1.992,31zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote 00/100) z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.523,04zł. od dnia 16.07.2012r. do dnia zapłaty, od kwoty 469,27zł od dnia 30.10.2012r. do dnia zapłaty tytułem kosztów dojazdów do placówek medycznych;

VI. zasądza od pozwanego (...) S.A w W. na rzecz Skarbu Państwa (kasa tutejszego Sądu) kwotę 826,00zł (osiemset dwadzieścia sześć złotych 00/100) tytułem opłaty sądowej od której powódka była zwolniona, kosztami pozostałej części opłaty sądowej obciążając Skarb Państwa;

VII. obciąża pozwanego kosztami biegłych w sprawie w zakresie poniesionym;

VIII. znosi wzajemnie koszty zastępstwa procesowego stron.

Sygn. akt I C 623/12

UZASADNIENIE

W dniu 24.10.2012r. powódka I. S. (1), reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika pozwem skierowanym przeciwko (...) S.A. w W., domagała się zasądzenia od pozwanego na jej rzecz:

- 1) kwoty 50.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną szkodę powstałą po dniu 2.03.2011 r., będącą w bezpośrednim związku z wypadkiem z dnia 14.04.2006r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 50.000 zł od dnia 16.07.2012r. do dnia zapłaty;
- 2) odszkodowania w kwocie 321,82 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia z odsetkami:
 - od kwoty 180,00 zł od dnia 16.07.2012r. do dnia zapłaty,
 - od kwoty 141,82 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty;
- 3) odszkodowania w kwocie 9.000,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki z ustawowymi odsetkami od kwot 4200,00zł od dnia 16.07.2012 r. do dnia zapłaty
- 4) odszkodowania w kwocie 1.992,31zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych z odsetkami:
 - od kwoty 1.523,04 zł od dnia 16.07.2012 r. do dnia zapłaty,
 - od kwoty 469,27 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty;
- 5) kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 7.200,00 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Uzasadniając swoje stanowisko pełnomocnik powódki wskazał, że w dniu 14 kwietnia 2006r. w P. powódka I. S. (1) została potrącona na przejściu dla pieszych przez R. K. ubezpieczonego w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, wskutek czego doznała licznych obrażeń ciała i rozstroju zdrowia, w postaci m. in. wieloodłamowego złamania części środkowej gałęzi prawej kości łonowej z wgłębieniem jednego fragmentu w głąb miednicy o 1,5 cm, złamania z zaklinowaniem fragmentów gałęzi lewej kości kulszowej o długości 3 cm z przemieszczeniem przedniej części odłamu w kierunku brzuszny, licznych krwiaków w tkankach miękkich miednicy przy przemieszczonych odłamach kostnych, urazu kręgosłupa w odcinku L/S oraz ogólnego potłuczenia ciała z raną ciętą kolana prawego. Dalej pełnomocnik podniósł, iż Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 2 marca 2011r. w sprawie o sygn. akt I C 200/08 uznając odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 67.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 200 zł miesięcznie tytułem renty na zwiększone potrzeby, ustalił, że pozwane Towarzystwo będzie ponosiło odpowiedzialność na przyszłość za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 14.04.2006 r. z uwagi na charakter doznanych przez I. S. (1) obrażeń oraz możliwości wystąpienia dalszych skutków urazu. Pełnomocnik podniósł, że powódka ze względu na dalsze komplikacje i uszkodzenia stawu kolanowego prawego po dacie wyrokowania zmuszona była kontynuować leczenie, poddać się kolejnym zabiegom operacyjnym i rehabilitacji, a obecny stan zdrowia powódki, jak też konieczność poddawania się zabiegom i rehabilitacji oraz wydatki na leki, dojazdy do placówek medycznych uzasadnia wystąpienie do pozwanego z roszczeniem o zrekompensowanie dalszych kosztów oraz krzywd, bólu i cierpienia będącego następstwem wypadku z dnia 14.04.2006 r.

Postanowieniem z dnia 9 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy w Prudniku zwolnił powódkę I. S. (1) od kosztów sądowych w całości.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego wniósł o odrzucenie pozwu, ewentualnie o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ustosunkowując się do pozwu pełnomocnik podniósł zarzut powagi rzeczy osądzonej powołując się na prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 2 marca 2011r. w sprawie sygn. akt I C 200/08.

Następnie pismem procesowym z dnia 10 grudnia 2012 r. pełnomocnik pozwanego dodatkowo zarzucił, że zasądzone przez Sąd Okręgowy zadośćuczynienie uwzględniło wszystkie także przyszłe krzywdy powódki w związku z doznanymi obrażeniami

i wyczerpało jej roszczenie w tym zakresie. Pozwany zarzucił, że strona powodowa nie wykazała przy tym aby na zdrowiu powódki w stosunku do stanu na datę orzekania w sprawie

I C 200/08 ujawniła się nowa, nie dająca się wówczas przewidzieć krzywda, natomiast obecne roszczenie powódki pozostaje tożsame z roszczeniem dochodzonym w sprawie

I C 200/08 i zasługuje z uwagi na powagę rzeczy osądzonej na odrzucenie. Dodatkowo pełnomocnik zarzucił, że za nieudowodnione uznaje także żądanie zasądzenia na rzecz powódki zwrotu kosztów opieki osoby trzeciej w wysokości 4.200,00zł wobec nie wykazania przez powódkę, że opieki takiej istotnie wymagała oraz jej niezbędnego rozmiaru. Ponadto pełnomocnik uznał także za nieudowodnione żądanie zasądzenia zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych oraz zwrotu kosztów leczenia.

Pismem procesowym z dnia 27 maja 2013r. pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo o kwotę 4.800,00zł tytułem zwrotu kosztów opieki wraz z ustawowymi odsetkami liczoną od dnia doręczenia niniejszego pisma stronie pozwanej. Uzasadniając swoje dodatkowe żądanie pełnomocnik powołał się na opinię biegłego sądowego ortopedy-traumatologa, który wskazał, że powódka w okresie pooperacyjnym wymagała opieki i pomocy ze strony osób trzecich przez okres 6 tygodni przez 5 godzin dziennie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 kwietnia 2006r. I. S. (1) uległa wypadkowi komunikacyjnemu. Sprawcą wypadku był R. K. kierujący samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), który w wyniku niezachowania należytej ostrożności podczas jazdy wymusił pierwszeństwo na pieszej I. S. (1) potracając ją na oznakowanym znakami pionowymi i poziomymi przejściu dla pieszych. W wyniku przedmiotowego zdarzenia powódka odniosła urazy w postaci m.in.: wieloodłamowego złamania części środkowej gałęzi górnej prawej kości łonowej z wgłębieniem jednego fragmentu w głąb miednicy o 1.5 cm, złamania z zaklinowaniem fragmentów gałęzi lewej kości kulszowej o długości 3 cm z przemieszczeniem przedniej części odłamu w kierunku brzuszny, licznych krwiaków w tkankach miękkich miednicy przy przemieszczonych odłamach kostnych, urazu kręgosłupa w odcinku L/S oraz ogólnego potłuczenia ciała z raną ciętą kolana prawego.

R. K. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Prudniku z dnia 21.11.2006r. w sprawie o sygn. akt VI K 430/06 został skazany za przestępstwo z art. 177 § 1 i 2 kk - spowodowanie wypadku, w którym powódka doznała obrażeń, które naruszyły czynność narządów ciała na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie sygn. akt I C 200/08 Sąd Okręgowy w Opolu:

1) zasądził od pozwanego (...) S.A. na rzecz powódki I. S. (2) kwotę 67.000,00 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 45.000,00 zł od dnia 18.05.2007 r. do dnia zapłaty i od kwoty 22.000,00 zł od dnia 19.06.2008 r. do dnia zapłaty;

2) zasądził od pozwanego na rzecz powódki rentę w kwocie po 200,00 zł miesięcznie płatną do 10 - go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat;

3) zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 332,00 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 30.10.2008 r. do dnia zapłaty;

- 4) w pozostałej części powództwo oddalił;
- 5) ustalił, że pozwany będzie ponosił odpowiedzialność na przyszłość za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 14.04. 2006r.;
- 6) zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.495,03 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.958,23 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;
- 7) zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Opolu kwotę 3.487,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu.

Sąd Okręgowy ustalając kwotę zadośćuczynienia miał na uwadze wiek powódki, rozmiar cierpień fizycznych związanych z samym faktem zaistnienia wypadku jakich doznała i silnych dolegliwości bólowych, trwałość następstw oraz przyjęty przez samego pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego trwały uszczerbek na zdrowiu określony na 12% przez Komisję Lekarską. W szczególności Sąd zważył, iż o skali doznanej krzywdy w postaci cierpienia fizycznego i psychicznego powódki świadczą zawarte w sporządzonych na potrzeby niniejszej sprawy opiniach biegłych wnioski, iż powódka w związku z wypadkiem doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu określonego przez biegłych na łączną wysokość 46 %. W ocenie biegłego ortopedy łączny uszczerbek na zdrowiu w wyniku wypadku w dniu 14.04.2006r. wynosi 22%. Biegły ginekolog ocenił, iż wypadek jakiemu uległa powódka w dniu 14.04.2006r. spowodował 20% uszczerbek na jej zdrowiu. Biegły psychiatra stwierdził natomiast, iż na skutek wypadku komunikacyjnego powódka doznała uszczerbek na zdrowiu w wysokości 4%. Nadto Sąd wziął pod uwagę przy ocenie cierpień psychicznych i fizycznych powódki także inne istotne elementy takie jak znaczny stopień i rozmiar cierpień, spowodowany pobytami w szpitalach i koniecznością poddania się zabiegom operacyjnym, a potem długotrwałej rehabilitacji, bolesność odniesionych w wypadku obrażeń.

Jednocześnie Sąd uwzględnił również w całości żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku. Za takim rozstrzygnięciem przemawiał charakter doznanych przez powódkę obrażeń, fakt iż były one rozległe i trwałe, co przy uwzględnieniu prostych zasad doświadczenia życiowego, a także mając na względzie opinie biegłych pozwalało przyjąć możliwość wystąpienia dalszych skutków urazu, zwłaszcza, że proces leczenia w przypadku powódki nie był jeszcze zakończony.

(dowód:

- kserokopia wyroku SO w Opolu z dnia 02.03.2011 r. k. 97
- uzasadnienie do wyroku SO w Opolu z dnia 02.03.2011 r. k. 97-103
- akta I C 200/08 SO w Opolu – załącznik do akt)

Pod koniec marca 2011r. podczas podchodzenia do balkonu powódce „coś strzeliło” w kolanie, tak, że nie mogła się ruszyć. Powódka zaczęła płakać z bólu, matka pomogła jej usiąść. W dniu 28.03.2011r. powódka zgłosiła się do (...) w N.. Stwierdzono wtedy niestabilność tylną stawu kolanowego. W maju 2011 r. powódka zaczęła nosić ortezę i ustalono termin operacji na grudzień 2011r. W dniu 16.05.2011r. powódka przyjęta została do (...) w O.. Wykonano RTg stresowe stawów kolanowych na uszkodzenie więzadła krzyżowego tylnego oraz zlecono wykonanie MR stawu kolanowego. W dniu 16.01.2012 r. wykonano powódce artroskopię stawu kolanowego w G.. Stwierdzono uszkodzenie więzadła krzyżowego tylnego, naciągnięcie implantu więzadła krzyżowego przedniego, zastarzałe uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej ze zwichnięciem, chondromalację II stopnia powierzchni stawowych stawu kolanowego. Usunięto zwichniętą łąkotkę i dokonano oceny wydolności więzadeł krzyżowych. Po zabiegu zastosowano ortezę stawu kolanowego, zlecono stosowanie rehabilitacji. Po tym zabiegu powódka nie mogła chodzić, bolało ją kolano. Przez tydzień powódka nie mogła wstawać z łóżka, opiekowali się nią rodzice, następnie pomagali jej wstawać do toalety czy

umyc się. Wtedy powódka zażywała leki przeciwbólowe zapisane przez lekarza. Powódka dochodziła do zdrowia przez trzy tygodnie. W badaniu MR stawu kolanowego wykonanym w dniu 19.03.2012r. stwierdzono uszkodzenie więzadła krzyżowego tylnego, więzadła pobocznego piszczelowego oraz zmiany degeneracyjne implantu (...).

W dniu 29.05.2012r. wykonano kolejny zabieg operacyjny, dokonano rekonstrukcji więzadła krzyżowego tylnego – wycięto jej z lewej nogi ścięgno i wszczepiono do prawego kolana. Po zabiegu zalecono częściowe lub całkowite odciążanie stawu kolanowego przez 6 tygodni, korzystanie z rehabilitacji. Po tym zabiegu powódkę bolały już obie nogi i była ona bardziej unieruchomiona. Wtedy też zażywała leki przeciwbólowe, brała zastrzyki przeciwzakrzepowe. Tym razem powódka dochodziła do siebie przez cztery tygodnie. Od czerwca do sierpnia, powódkę woził jej tato na zabiegi rehabilitacyjne. Powódka miała założoną ortezę na całą nogę, tak, że nie mogła chodzić po schodach, trzeba było ją znosić i wnosić, a także wsadzać do samochodu.

Po wypadku powódka straciła kontakty towarzyskie, odsunęli się od niej przyjaciele i jej sympatia. Powódka stała się bardziej zamknięta, smutna, nie miała życia towarzyskiego. Powódka ma nadal kłopoty kiedy za długo stoi, siedzi, nadal odczuwa dolegliwości bólowe, zwłaszcza przy zmianach pogody. Powódka nadal odczuwa niepokój, gdy słyszy sygnał karetki, ma obawy przy przechodzeniu przez pasy, boi się, że znów ktoś ją potrąci. Czasem powódka ma kłopoty z zaśnięciem, cały czas martwi się co z nią będzie, jak będzie z tym implantem, czy zabieg się uda. Powódka ma orzeczoną niepełnosprawność, która ogranicza ją w znalezieniu zatrudnienia. I. S. (1) musiała chodzić o kulach przez ok. 2 miesiące po zabiegach. Ma blizny po zabiegach na obu kolanach, które pod rajstopami nie są widoczne, na gołym ciele już tak. Powódka odczuwa dyskomfort, że jest nadal na utrzymaniu rodziców, chciałaby pójść do pracy i sama na siebie zarabiać, ma też zamiar odwdziżyć się rodzicom za opiekę nad nią; na chwilę obecną nie ma takiej możliwości.

(dowód:

- wyciąg z historii choroby z dnia 28.03.2011 r. k. 14
- wynik badania MR z dnia 05.07.2011 r., 19.03.2012 r. k. 15, 25
- historii choroby od 26.05.2011 r. do 04.09.2012 r. k. 16-21
- karty informacyjnej leczenia szpitalnego z dnia 17.01.2012r., 30.05.2012r., k. 22-24, 26-27
- skierowanie na zabiegi k. 28, 29
- zaświadczenia o uczęszczaniu na zabiegi k. 30, 31
- zaświadczenie z dnia 13.09.2012r. k. 35
- zeznania świadka A. M. (1) k. 121
- zeznania świadka J. S. k. 121-122
- zeznania świadka K. S. k. 122
- przesłuchanie I. S. (1) k. 122-123)

Powódka poniosła koszty leczenia po wyrokowaniu w dniu 02.03.2011 r. w łącznej wysokości 321,82 zł.

(dowód:

- dowód wpłaty 20 zł za zaświadczenie k. 37
- faktury VAT z dnia 30.05.2012r., 11.06.2012r. k.38, 39

- rachunek za RTG stresowe z dnia 18.08.2011r. k. 40)

I. S. (1) poniosła także koszty przejazdu na wizyty lekarskie. A. M. (2) na prośbę I. S. (1), w okresie od 30.03.2010r. do 16.02.2012r., przejechał łącznie 1.824km, a świadek J. S. w okresie od 12.03.2012r. do 27.08.2012r. przejechał łącznie 562km. W związku z tym powódka poniosła koszty przejazdów w łącznej wysokości 1.992,31 zł. (1.824 km x 0,835/km + 562km x 0,835/km=1.992,31 zł)

(dowód:

- specyfikacja dojazdów k. 41-43, 45-47
- kserokopia dowodu rejestracyjnego F. (...) i F. (...) k. 44, 48
- zeznania świadka A. M. (1) k. 121
- zeznania świadka J. S. k. 121-122
- zeznania świadka K. S. k. 122
- przesłuchanie I. S. (1) k. 122-123)

Powódka po dniu 02.03.2011 r. przeszła kolejne dwie operacje, tj. w dniu 16.01.2012r. oraz dnia 29.05.2012r. W okresie pooperacyjnym opieka sprawowana była przez okres co najmniej 3 tygodni, przez minimum 5 godzin dziennie. Powódka wtedy miała unieruchomioną prawą kończynę dolną, powódka nie poruszała się samodzielnie, nie wykonywała prawie żadnych czynności samoobsługi. Wszelkie czynności życia codziennego były dla niej utrudnione, a czasami niemożliwe do samodzielnego wykonania. Zgodnie z zaleceniami lekarskimi powódka przez okres 6 tygodni mogła poruszać się jedynie o kulach.

Z kolei w okresie rehabilitacji powódka musiała korzystać z pomocy osób trzecich przez okres co najmniej 3 godzin dziennie. Opieka ta była jej niezbędna, bowiem powódka ze względu na stan zdrowia nie była w stanie samodzielnie udać się na rehabilitację, a ośrodek rehabilitacji oddalony jest o 4 km od miejsca zamieszkania powódki. Opiekę nad powódką sprawowali jej najbliżsi - rodzice.

W miejscu zamieszkania poszkodowanej przeciętne stawki za opiekę kształtują się na poziomie 10 zł za godzinę.

Za okres od dnia 16.01.2012r. do dnia 05.02.2012r. oraz od dnia 29.05.2012r. do dnia 18.06.2012r. powódka wymagała opieki w wymiarze 5 godz. na dobę. Natomiast w okresie rehabilitacji tj. od 28.06.2010r. do 09.07.2010r., od 26.07.2010r. do 06.08.2010r., od 20.09.2010r. do 01.10.2010r., od 25.06.2012r. do 06.07.2012r., od 09.07.2012r. do 20.07.2012r., od 30.07.2012r. do 10.08.2012r., od 13.08.2012r. do 27.08. 2012r. I. S. (1) wymagała opieki w wymiarze 3 godz. na dobę.

(dowód:

- zeznania świadka A. M. (1) k. 121
- zeznania świadka J. S. k. 121-122
- zeznania świadka K. S. k. 122
- przesłuchanie I. S. (1) k. 122-123)

Według biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii S. G. u powódki doszło do powstania nowych uszkodzeń w stawie kolanowym, które w sposób bezpośredni są powiązane z przebyłym urazem stawu kolanowego w wypadku

w dniu 14.04.2006r. U powódki po dniu 02.03.2011r. stwierdzono uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej i więzadła krzyżowego tylnego. Powódka doznała nowego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 3%. Powódka w okresie pooperacyjnym (poza pobytem na oddziale) wymagała opieki osób drugich przez okres 6 tygodni 5 godzin dziennie. Obecnie rokowanie jest trudne do jednoznacznego określenia, z powodu utrzymującej się niestabilności i braku łąkotki przyśrodkowej, możliwe jest powstanie zmian zwyrodnieniowych stawu kolanowego szybciej niż u osób zdrowych w tym wieku.

Obecnie w badaniu stwierdza się utrzymującą się niestabilność przednio tylną stawu kolanowego. Nie jest możliwe stwierdzenie czy jest to niewydolność implantu więzadła krzyżowego tylnego lub przedniego. Biegły poprzednio stwierdził niestabilność tylną stawu kolanowego, zatem nie można uznać, że jest to nowa okoliczność przy orzekaniu uszczerbku na zdrowiu. Nową okolicznością jest uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej stawu kolanowego oraz początkowe uszkodzenie chrząstki stawowej stawu kolanowego. Biegły w swojej poprzedniej opinii z dnia 26.03.2009 r. stwierdził, że w wyniku niestabilności stawu kolanowego może dojść do powstania zmian zwyrodnieniowych w stawie kolanowym. Obecnie stwierdzono już początkowe zmiany zwyrodnieniowe stawu kolanowego. Poza tym usunięcie łąkotki przyśrodkowej znosi stabilizator stawu kolanowego w postaci łąkotki, zatem może dojść szybciej do postania zmian zwyrodnieniowych. W historii choroby brak dowodu na ponowny uraz stawu kolanowego, wspomina się tylko o niewielkim urazie stawu kolanowego, który nie mógł być przyczyną uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej. Zatem po dniu 02.03.2011r. nową okolicznością jest uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej oraz początkowe obecnie niewielkie zmiany zwyrodnieniowe stawu kolanowego. W przyszłości dojdzie z pewnością do powstania większych zmian w stawie kolanowym co będzie skutkowało bólami stawu kolanowego i ograniczeniem ruchomości w stawie kolanowym.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii k. 131-135)

W ocenie biegłego sądowego z zakresu neurologii powódka nie doznała procentowego uszczerbku na zdrowiu. W badaniu poza niewielkim zanikiem obwodu prawej łąki i niewielkimi objawami niestabilności w kolanie nie stwierdza się żadnych deficytów neurologicznych ze strony ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego. Z tego też względu w przyszłości nie należy spodziewać się nowych następstw ze strony układu nerwowego z tytułu przebytych wypadków. Powódka nie doznała procentowego uszczerbku na zdrowiu.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii k. 152-155)

Biegła z zakresu psychiatrii wskazała, że po wyroku Sądu Okręgowego z dnia 02.03.2011r. powódka nie leczyła się psychiatrycznie, nie korzystała z porady psychologa, choć jak podaje utrzymują się u niej objawy lękowe (odczuwa lęk przed przechodzeniem przez jezdnię, na sygnał karetki), objawy nerwicowe lękowe mają obecnie niewielkie nasilenie, nie zaburzają jej funkcjonowania (podjęła pracę w charakterze sprzątaczk, ma chłopaka). Nie spowodowały wystąpienia nowego uszczerbku na zdrowiu psychicznym po wyroku Sądu w dniu 02.03.2011 r.

W stanie psychicznym po wyroku Sądu z dnia 02.03.2011r. nie nastąpiła u powódki nowa krzywda, nasilenie objawów lękowych jest nieznaczne, nie wymagają one leczenia specjalistycznego. Aktualnie z powodu objawów lękowych o nieznacznym nasileniu powódka nie wymaga leczenia psychiatrycznego, możliwe jest zupełne ustąpienie objawów po zakończeniu kolejnej sprawy o odszkodowanie.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii k. 184-186)

W ocenie biegłego sądowego z zakresu psychologii wynika, iż u powódki nie doszło do powstania nowej krzywdy w sferze psychicznej po wyroku Sądu 02.03.2011r. Nie nastąpiła u powódki nowa krzywda, nasilenie niepokoju i objawów lękowych jest nieznaczne, nie wymagają one leczenia specjalistycznego. Aktualnie z powodu objawów lękowych o nieznacznym nasileniu powódka nie wymaga leczenia psychiatrycznego ani też pomocy psychologicznej. Możliwe jest zupełne ustąpienie objawów po zakończeniu kolejnej sprawy

o odszkodowanie.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu psychologii k. 203-214)

Natomiast biegły sądowy chirurg ortopeda-traumatolog wskazał, że u powódki doszło do powstania nowej krzywdy po dniu 02.03.2011r. pozostającej w bezpośrednim związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 14.04.2006r. Po dniu 02.03.2011r. doszło do uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej stawu kolanowego prawego oraz rozluźnienia przeszczepu więzadła krzyżowego przedniego. Doszło do istotnego pogorszenia sprawności stawu kolanowego prawego. Po dniu 02.03.2011r. doszło do trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 40 %. Powódka zdaniem tego biegłego po zabiegu operacyjnym wymagała pomocy osób trzecich przez okres 6 tygodni przez 3 godzin dziennie. Po dniu 02.03.2011r. doszło do zwiększenia uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem z dnia 14.04.2006r. o 5% (podwyższenie uszczerbku po urazie kolana). U powódki w dniu badania biegły stwierdził upośledzenie sprawności stawu kolanowego prawego w stopniu umiarkowanym. Rokowanie na przyszłość jest niepewne. W przyszłości dojdzie do szybszych zmian zwyrodnieniowych stawu kolanowego prawego. Powódkę czeka kolejny zabieg operacyjny z powodu niewydolnego przeszczepu więzadła krzyżowego przedniego.

(dowód: opinia biegłego sądowego chirurga ortopedy-traumatologa k. 272-276)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań podkreślić należy, iż w rozpoznawanej sprawie podniesiony przez stronę pozwaną zarzut „res iudicata” nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd w całości podziela stanowisko strony powodowej, iż nie są objęte powagą rzeczy osądzonej roszczenia, które wynikają z nowych okoliczności faktycznych powstałych po wydaniu wyroku. Podkreślić należy, iż po dacie wyrokowania przez Sąd Okręgowy w Opolu powódka poddana została dwóm kolejnym operacjom, a z każdą tą operacją wiązał się ból i cierpienie, powódka też poniosła dalsze koszty związane z leczeniem i rehabilitacją.

Okoliczności wypadku i zasada odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku objętego pozwem nie były sporne. Zadaniem Sądu w rozpoznawanej sprawie było ustalenie czy utrzymujące się problemy zdrowotne powódki pozostają w związku przyczynowym

z wypadkiem oraz czy były one przedmiotem rozpoznania w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Opolu w sprawie o sygn. akt I C 200/08 o zadośćuczynienie, a jeżeli nie, jaka powinna być wysokość uzupełniającego zadośćuczynienia za nową krzywdę wynikającą z wypadku.

W świetle wniosków opinii biegłych sądowych, Sąd uznał, że stan zdrowia powódki uległ pogorszeniu w stosunku do stanu jaki był podstawą orzekania w sprawie I C 200/08 Sądu Okręgowego w Opolu, przy czym dotyczy to powikłania polegającego na uszkodzeniu łąkotki przyśrodkowej oraz początkowe obecnie niewielkie zmiany zwyrodnieniowe stawu kolanowego. Z uwagi na treść opinii biegłego ortopedy-traumatologa Sąd uznał że, u powódki doszło do powstania nowych uszkodzeń w stawie kolanowym, które w sposób bezpośredni są powiązane z przeżytym urazem stawu kolanowego w wypadku w dniu 14.04.2006 r. Biegły wskazał, że powódka doznała nowego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 3%. Ponadto biegły chirurg stwierdził, że po dniu 2 marca 2011r. doszło do uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej stawu kolanowego prawego oraz rozluźnienia przeszczepu więzadła krzyżowego przedniego. Doszło do istotnego pogorszenia sprawności stawu kolanowego prawego. Biegły chirurg ocenił, że po dacie wyrokowania doszło do zwiększenia uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem z dnia 14.04.2006r. o 5%. Przy czym wskazać należy, iż w badaniu neurologicznym przez biegłego sądowego nie stwierdzono u powódki procentowego uszczerbku na zdrowiu. Ponadto biegła psychiatra wykazała, że na skutek ponownych operacji nie nastąpiła u powódki nowa krzywda, a nasilenie objawów lękowych jest nieznaczne, nie wymagają one leczenia. Wskazać również należy, iż biegła psycholog stwierdziła, że u powódki nie doszło do powstania nowej krzywdy w sferze psychicznej po wyroku Sądu z dnia 2 marca 2011r. Nie nastąpiła u powódki nowa krzywda, zaś nasilenie niepokoju i objawów lękowych jest nieznaczne, nie wymagają one leczenia. Biegła uważa, że możliwe jest zupełnie ustąpienie objawów po zakończeniu kolejnej sprawy

o zadośćuczynienie.

Sąd przyjął zatem, że w sprawie po wydaniu orzeczenia przez Sąd Okręgowy w Opolu w dniu 2.03.2011r. wstąpiły nowe okoliczności uzasadniające uwzględnienie co do zasady powództwa w przedmiotowej sprawie, a mianowicie miały miejsce dwa zabiegi operacyjne w dniu 16.01.2012r. oraz w dniu 29.05.2012r., a konsekwencji powstała konieczność usprawniania i leczenia rehabilitacyjnego, związane z tym ból i uciążliwości u powódki, wymagana była pomoc osób trzecich przy codziennych czynnościach. Podkreślić bowiem należy, iż powódka I. S. (1) prócz bólu i cierpienia związanych bezpośrednio z kolejnymi operacjami i pobytem w szpitalu, zdana była na pomoc osób trzecich przy zwykłych czynnościach życia codziennego, musiała następnie poruszać się o kulach przez okres ok. 2 miesięcy po zabiegach, aktualnie ma ona blizny po zabiegach na obu kolanach. Nie bez znaczenia jest fakt, iż powódka wciąż odczuwa dolegliwości bólowe, zwłaszcza przy zmianach pogody, ma ograniczoną możliwość w podjęciu zatrudnienia ze względu na orzeczoną niepełnosprawność, z tego powodu powódka odczuwa dyskomfort, że jest nadal na utrzymaniu rodziców podczas gdy chciałaby pójść do pracy i sama na siebie zarabiać.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd uznał, że, na gruncie art. 445 § 1 kc odpowiednim do dalszej krzywdy doznanej przez powódkę już po dacie wyroku w sprawie I C 200/08 jest zadośćuczynienie w kwocie 10.000,00zł.

Orzecznictwo i doktryna wypracowały ogólne kryteria istotne przy ustalaniu „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia, takie jak rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpienia, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy. Te kryteria mają jednak tylko walor ogólny, gdyż rozstrzygające znaczenie w danej sprawie mają dopiero konkretne okoliczności dotyczące osoby poszkodowanej. Tylko bowiem rozważenie indywidualizowanych przesłanek stanowi wartościową podstawę określenia „odpowiedniego” zadośćuczynienia w rozumieniu art. 445 § 1 kc.

Rozważając szerzej kryteria odpowiedniego zadośćuczynienia należy wskazać, iż zasadniczą przesłanką określającą rozmiar należnego zadośćuczynienia stanowi stopień natężenia doznanej krzywdy, tj. rozmiar, charakter i długotrwałość cierpienia fizycznych, ich intensywność i nieodwracalność skutków zdrowotnych, ale także wywołane poczucie bezradności, nieprzydatności społecznej, nieprzydatności do pracy. Okolicznościami rzutującymi na poczucie krzywdy jest także wiek poszkodowanego, utrata czerpania przyjemności z życia, możliwości samorealizacji, zaspokojenia potrzeby posiadania pasji wywołuje bowiem silniejsze cierpienia psychiczne u człowieka w sile wieku niżli

u człowieka w wieku podeszłym. Głębsze jest poczucie krzywdy u człowieka, który doznał kalectwa w pełni sił, niż u człowieka dotkniętego wcześniej niepełnosprawnością i ułomnościami. Na rozmiar ujemnych przeżyć psychicznych ma także wpływ poczucie bezpodstawności krzywdy u poszkodowanego, jej niesprawiedliwości. Rażące naruszenie norm prawnych przez sprawcę szkody uzasadnia więc większe zadośćuczynienie (por. wyrok SN sygn. akt III CK 392/04).

Analizując orzecznictwo Sądu Najwyższego - wyrok SN z dnia 22.06.2005r.

III CK 392/05, wyrok SN z dnia 6.06.2003r. IV CKN 213/01, wyrok SN z dnia 10.03.2006r., IV CSK 80/05, wyrok SA z dnia 9.08.2006r. I ACa 161/0, wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006r., IV CSK 99/05 Sąd zauważył, iż przełamaniu uległa zasada przyjmowana konsekwentnie w orzecznictwie ubiegłego stulecia, zgodnie z którą przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego wysokość zadośćuczynienia powinna być „utrzymana

w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa”. Konsekwencją tego była niesłuszna tendencja do zasądzania tytułem zadośćuczynienia sum raczej skromnych, wręcz symbolicznych. Sąd w niniejszej sprawie nie odrywa się od zasady, iż przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadającym aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Jednak „przeciętna stopa życiowa społeczeństwa” nie może być wynikiem oceny najbiedniejszych warstw społecznych. Zasadna umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia łączy w sobie zasadę „odpowiedniości” zadośćuczynienia i wysokości stopy życiowej społeczeństwa bowiem ocena czy zadośćuczynienie jest realnie wartościowe oraz czy nie jest nadmierne musi pozostawać w związku z poziomem życia. Jednym

bowiem z kryteriów określających „odpowiedniość” zadośćuczynienia jest jego kompensacyjny charakter i z tego względu zadośćuczynienie musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość z uwzględnieniem także przyszłego spadku siły nabywczej pieniądze. (por. wyrok SN sygn. akt IV CKN 1266/00). Zasadniczym jednak kryterium oceny odpowiedniości zadośćuczynienia jest rozmiar szkody niemajątkowej na osobie. Nie należy bowiem zapominać, iż żadna kwota nie przywróci powodce utraconego zdrowia i życia jakie mogłaby wieść gdyby do wypadku nie doszło, a wysokość zadośćuczynienia zawsze może być przedmiotem zarzutu którejkolwiek ze stron. Krzywda i cierpienie ludzkie są bowiem niezmiernie (por. wyrok SN z dnia 15.02.2006r. IV CK 384/05).

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, iż odpowiednia suma dalszego zadośćuczynienia jaka winna zostać jeszcze wypłacona powodce wynosi 10.000,00zł. w pozostałym zakresie powództwo w tym przedmiocie oddalając. Podkreślić należy, iż powódka jest młodą osobą, której wypadek przekreślił możliwość normalnego funkcjonowania kobiety w tym wieku chociażby w sferze zarobkowania. Nowe skutki wypadku wyraźnie zaburzyły jej dotychczasowe funkcjonowanie w środowisku codziennym, ograniczyły też powódkę pod względem towarzyskim.

Przyznana dalsza kwota zadośćuczynienia jest zdaniem Sądu odpowiednią sumą w stosunku do krzywdy i cierpienia jakiego powódka doznała na skutek kolejnych następstw wypadku, uwzględnia kryterium kompensacyjnego charakteru zadośćuczynienia oraz ustalenia go w rozsądnych granicach, nie zaburzających jednak postulatu ekonomicznie odczuwalnej wartości. Przy ustalaniu wartości tegoż zadośćuczynienia Sąd posiłkował się procentowym uszczerbkiem na zdrowiu wskazywanym przez biegłych na poziomie 3% i 5%.

W ocenie Sądu, takie zadośćuczynienie pozwoli przynajmniej w sferze materialnej zrekompensować ból i cierpienia, skutkujące dolegliwymi ograniczeniami w codziennym funkcjonowaniu powódki w okresie ostatnich 4 lat.

O odsetkach od zasądanego zadośćuczynienia Sąd orzekł na podstawie [art. 481 § 1 i § 2 kc](#) w zw. z art. 817 kc i art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – przyjmując, za początkową datę naliczania odsetek 30 dni od daty doręczenia wezwania do zapłaty, co miało miejsce w dniu 16 czerwca 2012 r.

Na podstawie art. 444 § 1 kc Sąd uwzględnił też w całości żądanie powódki w zakresie odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów związanych z zakupem leków, wykonaniem rtg stresowego kończyny oraz wydaniem zaświadczenia, a co potwierdzają przedłożone rachunki i faktury VAT. Sąd uznając, iż pozostają one w bezpośrednim związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 14.04.2006r. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 321,82zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 180,00zł od dnia 16.07.2012r. (wezwanie do zapłaty doręczone w dniu 16.06.2012r. plus 30 dni) do dnia zapłaty i od kwoty 141,82zł od dnia 30.10.2012r. (dnia wytoczenia powództwa).

Na uwzględnienie zasługuje także powództwo w zakresie odszkodowania za poniesione przez powódkę koszty dojazdów do placówek medycznych związanych z licznymi konsultacjami medycznymi oraz rehabilitacją, na które powódka musiała uczęszczać. Jak wynika z zeznań świadka A. M. (1) w okresie od 30.03.2010r. do 16.02.2012r. przejechał on 1.824 km, zaś świadek J. S. zeznał, że w okresie od 12.03.2012 r. do 27.08.2012r. przejechał łącznie 562 km wożąc powódkę na konsultacje medyczne rehabilitacje. Powyższe twierdzenia potwierdza sama powódka, co jest tożsame

z przedłożoną i sporządzoną przez nią specyfikacją dojazdów, a także przedłożoną dokumentacją medyczną. We wskazanej dokumentacji znajdują się opatrzone datą zapisy wizyt analogiczne jak w tabeli przejazdów przedłożonej przez stronę powodową. Ustalając wysokość odszkodowania tytułem dojazdów Sąd przyjął stawkę za 1 km w wysokości 0,835 w myśl rozporządzenia z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.992,31zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 1523,04zł od dnia 16.07.2012r. (wezwanie do zapłaty doręczone w dniu 16.06.2012r. plus 30 dni) do dnia zapłaty oraz od kwoty 469,27zł od dnia wytoczenia powództwa tj. od dnia 30.10.2012r. do dnia zapłaty.

Jako częściowo zasadne Sąd uznał także roszczenie powódki z tytułu zwrotu kosztów opieki osób trzecich. W szczególności jak wykazało postępowanie dowodowe, w tym opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii powódka w okresie pooperacyjnym (poza pobytem na oddziale) wymagała opieki osób trzecich przez okres 6 tygodni po 5 godzin dziennie. Opieka ta sprawowana była przez rodziców powódki i polegała na pomocy przy czynnościach higienicznych, karmieniu i udzielaniu jej wsparcia. Sąd uznał zatem za udowodnione roszczenie dotyczące zwrotu kosztów opieki. Przy przyjęciu stawki w wysokości 10,00 zł za godz. opieki, której wysokość nie była kwestionowana, Sąd ustalił, iż należne odszkodowanie z tego tytułu powinno wynieść łącznie 4.200,00zł. (6 tygodni = 42dni x5 godz. =210 godzin x 10zł = 2.100zł x 2 (zabiegi operacyjne) = 4.200zł). Dalsze żądanie pozwu w tym zakresie podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o odsetkach od zasądzzonego odszkodowania w tym zakresie nastąpiło także na podstawie art. 481 § 1 kc od daty wskazanej w pozwie, od której świadczenie było wymagalne (wezwanie do zapłaty doręczone w dniu 16.06.2012r. plus 30 dni).

Orzekając o kosztach procesu, Sąd oparł się na art. 100 kpc mając na uwadze także charakter powództwa o zadośćuczynienie, które zależy od oceny sądu. Wobec częściowego uwzględnienia powództwa Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 826,00zł tytułem opłaty sądowej od zasądzzonego roszczenia (5% x 16.515,00zł), od której to powódka była zwolniona, kosztami pozostałej części opłaty sądowej obciążając Skarb Państwa. Sąd także obciążył pozwanego kosztami opinii biegłych w sprawie w zakresie poniesionymi i zniósł wzajemnie koszty zastępstwa procesowego stron.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sygn. akt I C 623/12

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie;
2. odpis uzasadnienia doręczyć pełn. stron;
3. kal. 2 tyg.